

Número 9, juny 2012

La florida de juny

Grans Conjunts, collita 2012

Misèria contra pobresa

Entra

Misèria contra pobresa

Sergi Basart

Crònica de la participació de la Big Band a la Marató de TV3

La música té la paraula

Entra

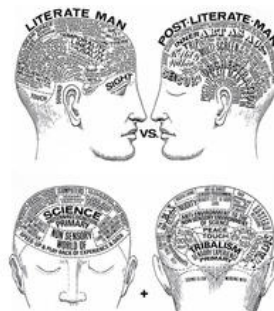
Els instruments històrics

Albert Romani

Qüestió de noms

La recerca artística als conservatoris

Entra

La recerca artística als conservatoris

Rubén López Cano

Discussions, models i propostes

Article

Entra

Estrena al camp de concentració

Montserrat Gascón

Aubade per a flauta sola de Marius Flothuis

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

La florida de juny

Grans Conjunts, collita 2012

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

La vida escolar de vegades manté paral·lelismes amb la vegetal: l'activitat hivernal és més discreta i callada, menys colorista, larvada, amb petites eclosions puntuals. La primavera i l'estiu activen la saba fins a les branques i les fulles, tot es fa més visible i acomplert. Així a l'Esmuc. Si els Grans Conjunts de gener van ser com la florida de la mimosa o de l'ametller, primerenca i prometedora; els projectes finals varen ser l'esclat multicolor de maig, polirrítmics i multítmrics en la seva diversitat com un prat o un jardí florits. I ara arriba la culminació, junt amb el blat madur, els albercocs i l'aroma del til·ler en flor: els quatre grans conjunts de final de curs.

Les capacitats dels estudiants en diverses fases del seu aprenentatge es posen a prova en aquesta assignatura plaent que és els Grans conjunts, una assignatura que el nou pla d'estudis ha potenciat en les especialitats interpretatives. És l'hora de bategar plegats, d'aplicar en gran grup allò que s'ha après individualment, bo i convertint-ho en experiència col·lectiva, gratificant i molt propera a la vida professional que viuran després de l'Escola.

Un brillant programa romàntic centrat en Schumann i Berlioz serà el tret de sortida dels quatre concerts: el proper 18 de juny l'Orquestra Simfònica de l'Esmuc, sota la direcció del professor Lutz Koehler, interpretarà l'obertura de *Manfred* i el *Concert per a quatre trompes i orquestra*, de Schumann, junt amb la coneguda *Sinfonia fantàstica* de Berlioz. L'endemà, el dimarts, seguirà el Conjunt de Música Antiga, completant la sèrie dels *Concerts de Brandenburg* de Bach que ja havien iniciat als grans conjunts de gener. La banda de l'Escola tindrà el seu moment el dimecres 20 de juny, sota la direcció del professor Raúl García. Finalment, dins el programa de la cobla del dijous 21 (repetit l'endemà a Vic) se seguiran celebrant els aniversaris de Manuel Oltra, Xavier Montsalvatge i Ricard Lamote de Grignon amb la interpretació de les seves obres, sota la direcció de Diego Martín. Quatre dies seguits, plens d'una intensitat que no us podeu perdre.

Els grans conjunts permeten constatar la temperatura interpretativa de l'Escola en les seves diverses especialitats. Us convidem a L'Auditori per tal que en prengueu el seu pols i en comproveu la bona salut.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

- Número 8, maig 2012
- Número 7, abril 2012
- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019

Dins la universitat... o dins la formació professional?

L'equiparació dels ensenyaments musicals superiors al rang universitari ha estat una conquesta a la qual ningú no vol renunciar. Tanmateix, l'especificitat d'aquests estudis planteja dificultats i reticències a l'hora d'inserir-se plenament dins el sistema universitari. ¿Hi encaixaríem del tot, vista l'experiència d'altres països o altres estudis artístics, com Belles Arts? Posats a fer d'advocat del diable, fins i tot alguna especialitat altament tècnica, especialitzada i pràctica, com les d'interpretació, més que universitàries podrien inserir-se dins el règim de formació professional superior...

A dues veus

Altres publicacions

0

Juan Carlos Asensio

Professor de Musicologia de l'Esmuc

Luca Chiantore

Professor de Musicologia de l'Esmuc

Com a estudiant de Musicologia al Conservatorio Superior de Música de Madrid a mitjans de la dècada dels 80, vaig assistir al debat "Conservatori versus Universitat" en els ensenyaments de la nostra disciplina.

Els qui en aquell moment teníem una relació amb alguns col·legues forans sabíem que els ensenyaments que hi rebíem eren clarament insuficients... Llavors ens preocupàrem per conèixer una mica el currículum universitari per iniciativa d'alguns dels nostres professors –certament que no de part de tots– per poder comparar i, en qualsevol cas, decantar-nos per un centre o un altre, ja que estava en joc el nostre futur. El que cridava molt l'atenció dels plans del conservatori era la seva clara orientació cap a un tipus de musicologia tenyida per una inevitable herència d'altres temps. Alguns professors intentaven saltar el setge de les envellides denominacions de les assignatures. Era inevitable comparar el perfil professional del professorat, però també la seva capacitat pedagògica, la seva "implicació" en la música, la seva capacitat musicogràfica, les relacions i projecció cap a l'exterior, mil coses... Amb el temps, les noves responsabilitats professionals van derivar en un major contacte amb els col·legues de la universitat. Relacions humanes i professionals que convergien moltes vegades en la necessitat d'unificar criteris entre els seus ensenyaments i els nostres. Ells, conscients de les seves mancances tècniques –en només dos anys era molt difícil adquirir una formació adequada– de l'absència de "so" en el seu entorn; jo –nosaltres–, segur de la necessitat de l'aplicació d'un rigor científic més gran, que havia d'arribar de la mà del contacte amb altres centres de recerca on les humanitats –i la tècnica– i la música es donessin la mà amb naturalitat.

La meua reflexió es dirigia cap a la Musicologia, quan en realitat afecta tots els ensenyaments musicals... La Musicologia és la reflexió que parteix, o ha de partir de la pròpia música, del coneixement profund d'aquesta, encara que els temes deriven i es produeixin a partir de supòsits aparentment allunyats. Problemes i solucions que es plantegen i es resolen des de la pròpia música i des del seu coneixement.

Amb les successives reformes i amb la perspectiva de la trajectòria de la disciplina a Europa que des del principi es va decantar clarament cap a la Universitat, assistim ara a un debat en el qual de nou sorgeixen els fantasmes d'un pas enrere per situar-nos de nou en un marc més propi de la formació professional que en el de la veritable categoria que la música mereix. Les experiències d'alguns dels centres superiors que han sorgit en el panorama nacional en els darrers anys mostra que els seus perfils curriculars són plenament equiparables a aquells de les universitats, per la seva varietat, per la seva interdisciplinarietat, per la seva implicació en una formació universal... Renunciar a ells ara seria privar els nostres músics d'una formació i d'una categoria que, sens dubte, mereixen i que els serà sol·licitada. Qualsevol consell docent universitari, a la vista de determinats currículums –com ara el vigent en l'Esmuc des de la seva creació– mai es plantejaria excloure aquests ensenyaments de les seves ofertes... i probablement incitaria les denominacions afins que parteixen de casa a adoptar els mateixos continguts. S'hi ensenyen les tècniques pròpies dels instruments, però al mateix temps se les contextualitza en els marcs culturals, històrics i interpretatius propis d'un ensenyament que va més enllà del simple aprenentatge manual.

Fa molts segles un teòric i pedagog musical conegut per tots, Guido d'Arezzo, va revolucionar l'art musical per sempre amb el seu nou –encara que en part plagiat– sistema d'escriptura musical. Sens dubte li devem molt. Però també ens va deixar una frase que durant segles ha pesat en la història de la música com una llosa. Un veritable *Musicus* és, per a ell, el teòric, no el cantor, que és un mer artesà... Ja és hora, i sembla mentida, que superem aquesta divisió.

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Dins la universitat... o dins la formació professional?

L'equiparació dels ensenyaments musicals superiors al rang universitari ha estat una conquesta a la qual ningú no vol renunciar. Tanmateix, l'especificitat d'aquests estudis planteja dificultats i reticències a l'hora d'inserir-se plenament dins el sistema universitari. ¿Hi encaixaríem del tot, vista l'experiència d'altres països o altres estudis artístics, com Belles Arts? Posats a fer d'advocat del diable, fins i tot alguna especialitat altament tècnica, especialitzada i pràctica, com les d'interpretació, més que universitàries podrien inserir-se dins el règim de formació professional superior...

A dues veus

Altres publicacions

0

Juan Carlos Asensio

Professor de Musicologia de l'Esmuc

Luca Chiantore

Professor de Musicologia de l'Esmuc

La controvertida relació entre els ensenyaments artístics i la tradició universitària amaga, rere els seus múltiples problemes legislatius, logístics i curriculars, un repte d'enorme magnitud. Perquè en joc no hi ha només un marc legal, sinó la definició de quin model d'interpretar es pretén formar.

Equiparar-se a la universitat, no ho oblidem, suposa obrir el camí al doctorat, i el doctorat és, per definició, creació de nou coneixement. Si no aporta res "nou", el doctorat no té sentit, i si no té sentit el doctorat, qualsevol perspectiva universitària és una quimera. Aquesta "creació del coneixement" varia segons l'àmbit d'estudi, com és lògic pensant que les diferents carreres artístiques procedeixen de tradicions amb característiques pròpies. Però mentre no resulta difícil imaginar què significaria aquesta recerca en cas del jazz i de la música moderna, de la pedagogia o la música antiga, quan arribem a la música clàssica les coses es compliquen. No tant en la composició, que per definició està abocada a la novetat, però sí en la interpretació, evidenciant una separació que és avui un dels trets distintius de la música clàssica.

El paradigma que acompanya des de fa gairebé un segle la interpretació del repertori clàssic no persegueix la novetat dels resultats, sinó l'adhesió a un precís codi estètic, un codi que s'ha mantingut essencialment immutat des de fa almenys tres generacions. Si toques el repertori d'Arthur Rubinstein exactament com feia Arthur Rubinstein fa 70 anys, segueixes aconseguint l'admiració de públic, col·legues i docents. Hi ha marge, en aquest context, per parlar de "creació de coneixement"?

I tant que sí. Fins i tot acceptant la partitura com a referent ineludible, hi ha mil coses diferents que podem fer amb ella. No obstant això, és cert que el paradigma interpretatiu dominant sembla formar part dels senyals d'identitat de la música clàssica, fins al punt que qualsevol cosa que s'escapi del que la tradició ens ha transmès s'arrisca a posar en dubte les pròpies fronteres del nostre àmbit. És interessant recordar, d'altra banda, que el mateix paradigma que avui caracteritza la música clàssica va ser, en el seu dia, el producte d'una innovació. Algú com Rubinstein va ser vist com un polèmic revolucionari: a diferència dels virtuoses del segle XIX, no improvisava en públic, no aportava canvis significatius a les partitures que tocava, les seves mans tocaven sempre simultàniament (fou el primer a fer-ho) i el seu *rubato* era més contingut que el de qualsevol intèrpret a la moda.

La pretesa fidelitat al compositor és en realitat la fidelitat a una determinada manera de llegir el text escrit, una sola de les moltes possibles i sovint distant de la que donava al seu dia el propi compositor. Ho demostra d'una manera molt gràfica el cas de l'anomenada Música Antiga, centrada en la recuperació dels instruments d'època i d'una interpretació amb criteris històrics: un moviment de colossal magnitud que mostra a gran escala el que pot significar una veritable "investigació" en interpretació.

La dimensió exquisidament "artesanal" de la pràctica instrumental s'enfronta, avui més que mai, al repte de la investigació, d'un treball experimental a la recerca de noves formes de tocar, capaços de situar el repertori del present i del passat en sintonia amb les expectatives del món d'avui. Això, i no una altra cosa, és el que hauríem de demanar a uns estudis musicals que vulguin equiparar-se a la tradició universitària.

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Gent Esmuc

Gent Esmuc és una secció de la revista pensada per mostrar la vitalitat musical de professors, estudiants i altres membres de la comunitat educativa de l'Escola. Sempre que hi apareguin ressenyes de discos, llibres, partitures o altres publicacions, les trobareu disponibles a la Biblioteca de l'Esmuc.

Som Grau!

Les arts unides en la lluita pel Grau

Jugant a fer música des del cor i el coneixement

Concert d'improvisació amb dos pianos

'Sibil·liana', de Víctor Ferragut

Concert de metalls amb estrena inclosa

Misèria contra pobresa

Crònica de la participació de la Big Band a la Marató de TV3

Bella música per a temps incerts

Els projectes finals del Màster de música antiga dels germans Zapico

Una veu pels estudiants

Ja tenim Associació d'Alumnes a l'Esmuc!

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

- Número 8, maig 2012
- Número 7, abril 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Els manlleus en la terminologia musical

X Jornada de la Societat Catalana de Terminologia

- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

Cròniques d'un viatge al segle de la llum

Setè dia: selecte concert de l'ensemble Teatre Instrumental del senyor Lorenzo Coppola

I després de l'Esmuc, què? Doncs Verd i Blau

El projecte del Vic Moliner s'ha fet gran i se'n va a Rússia a celebrar-ho

Som Grau!

Les arts unides en la lluita pel Grau

Enric Aragonès Jové
Estudiant de Pedagogia
de l'Instrument de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El passat mes de febrer, el Tribunal Suprem va fer pública una sentència en la qual privava els Ensenyaments Artístics Superiors (EAS) d'oferir la titulació de Grau. L'esmentada sentència és la resposta al recurs que van presentar quatre universitats espanyoles de no incloure els EAS a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) i, per tant, no tenir equivalència universitària. El document resol que els EAS no poden tenir denominació de Grau, tot i reconèixer que són subjectes de ple dret de l'EEES, i invalida una sèrie d'articles del Reial Decret. D'això, en resulta que la nostra adaptació a l'EEES quedi coixa. Hem de tenir en compte que dues promocions ja s'han matriculat com a Grau i no se sap amb quina titulació acabaran. És urgent que això quedi resolt abans de que finalitzi el curs 2011-12.

Els equips directius de l'ESAD (Escola Superior d'Art Dramàtic), l'ESCRBCC (Escola Superior de Conservació i Restauració de Béns Culturals de Catalunya), el CSD (Conservatori Superior de Dansa), l'ESDAP (Escola Superior de Disseny i Arts Plàstiques) i l'Esmuc van reunir-se amb estudiants dels diversos centres per informar-nos de la situació en què ens trobem després de la sentència del Tribunal Suprem. Com a estudiants i com a membres del Consell d'Escola de l'Esmuc hem estat assistint a diverses reunions amb representants dels estudiants dels altres quatre centres públics. En aquestes trobades, ens hem coordinat per dur a terme diverses accions, entre les quals destaca la convocatòria d'una manifestació unitària.

El dimecres 23 de maig va tenir lloc la manifestació dels estudiants d'Ensenyaments Artístics Superiors de Catalunya per reclamar la recuperació de la denominació de Grau per als nostres estudis. A les dotze del migdia, més de 600 persones van congregarse a la plaça de la Universitat per fer escoltar les seves reclamacions. Sota un sol radiant, la manifestació va tenir un ambient festiu immillorable i va incloure música i dramatitzacions de la mort del Grau. La pancarta principal, que obria la marxa, anunciava "Les arts unides en la lluita pel Grau", i les consignes com "Què som? Grau!" o "Equivalent qui no boti" no van caure en cap moment. Van unir-s'hi professors i directors d'altres centres, tot i que la presència de professors de la nostra Escola va ser mínima.

Val la pena comentar, d'altra banda, l'enorme quantitat d'octavetes que vam poder repartir entre els passejants i l'enorme interès dels turistes que hi havia a la Plaça de Catalunya i la Rambla.

El recorregut de la protesta acabava a la plaça de Sant Jaume, on el gruix de manifestants va seure a terra de cara a la Generalitat de Catalunya. Allà va tenir lloc la lectura del manifest, en què, a més d'explicar la situació actual dels nostres estudis, s'exposaven les cinc reclamacions que ens van dur al carrer:

- El restabliment de la denominació de "Grau" per als nostres estudis.
- Una esmena de la LOE per adaptar-los a l'Espai Europeu d'Educació Superior.
- El manteniment d'un règim diferenciat de l'universitari per les nostres característiques.
- Un posicionament clar de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.
- Una solució urgent del Ministeri d'Educació abans de finalitzar el curs 2011-12.

Un cop llegit el manifest, la Gina Quatrecases i l'Enric Aragonès vam entrar a la Generalitat de Catalunya per lliurar una carta per a la consellera Irene Rigau.

La valoració de la manifestació per part dels organitzadors és molt positiva, tant per la quantitat de persones concentrades com pel bon desenvolupament de la protesta. Restem a l'espera d'una resposta per part de la consellera Irene Rigau i del ministre José Ignacio Wert. Hi ha consens en la idea que, si la solució no arriba de manera urgent, les mobilitzacions i altres accions continuaran.

Moltes gràcies a tots als que vàreu participar en la protesta i a tots als que, d'alguna o altra manera, vàreu donar el vostre suport.

Enric Aragonès Jové (estudiant de pedagogia del piano) i Gina Quatrecases Archs (estudiant de musicologia).

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Jugant a fer música des del cor i el coneixement

Concert d'improvisació amb dos pianos

Sandra Fonte
Estudiant de Música
Clàssica i Contemporània

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Juan de la Rubia i Emilio Molina

Dues notes escollides pel públic i comença la música, la improvisació, la màgia i el coneixement. Dos pianistes, dos grandíssims músics i comença l'art, la veritat, la humilitat i el joc de fer música.

Emilio Molina i Juan de la Rubia ens van regalar una hora i quart de concert, un privilegi com a estudiant i com a oient. Un recorregut des de l'estil barroc, passant pel clàssic, el romàntic, l'impressionista i la música contemporània. Res a l'atzar; hi ha al darrere moltes hores d'un treball minuciós de les obres dels grans compositors clàssics pel que fa a l'harmonia, la forma...

Totes les improvisacions van ser amb dos pianos, i en totes va destacar la bona comunicació entre els dos músics. Respecte per la música i per les idees de cadascun, sabent respectar també els moments de verdadera complicitat i de no coincidir en alguns passatges però solucionant-los amb bona escolta i humilitat. Van demostrar en molts moments domini tècnic amb

bells sons. Hi va haver frescor i espontaneïtat en les interpretacions i una comunicació directa de la música que sorgia amb el públic.

Personalment em va agradar molt la quarta improvisació, que recordava l'estil impressionista, per la quantitat de jocs rítmics, dinàmics, harmònics i imaginatius. La música, des de la meua percepció, no solament sorgia de l'experiència i del saber sinó des d'un lloc més íntim i ingenu.

Veure músics així fa ganes de seguir endavant, de continuar a prop de la música, d'explorar més enllà d'una partitura. Són mestres als qui he tingut l'honor de conèixer i amb qui he compartit ensenyaments. Els dono les gràcies pel regal que sempre ens fan amb els seus consells, improvisacions i experiències.

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

'Sibil·liana', de Víctor Ferragut

Concert de metalls amb estrena inclosa

Zoraida Marquès
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Víctor Ferragut, autor
de *Sibil·liana*

El passat dia 9 de maig, el Conjunt de Metalls de l'Esmuc va oferir un concert a l'aula d'orquestra. A les 19.45 h. va començar el concert amb una obra de la qual no se sabia el títol, atesa la falta del programa de mà. En aquesta primera obra la formació del conjunt era de catorze músics, que van fer retornar tota la sala d'orquestra amb uns sons brillants i precisos. En finalitzar la primera obra, el director Àngel Serrano es va dirigir al públic per explicar les obres que formarien el concert, aclarint que la que acabaven d'interpretar havia estat la simfonia de *The Fairy Queen*, de Henry Purcell.

La següent obra va ser la estrena de l'obra *Sibil·liana*, de l'estudiant Víctor Ferragut. Aquesta obra és descrita pel compositor com una obra per a conjunt de metalls i percussió basada en el cant de la Sibil·la. Aquest cant és cantat a Mallorca el dia de Nadal, a la missa de matines, on puja a la trona la Sibil·la, vestida amb una túnica blanca fins els peus i on entona aquesta melodia de regust mossàrab. Aquest cant és el fil conductor de

l'obra composta per Ferragut, que es construeix mitjançant l'elaboració sonora i motívica tot buscant un llenguatge idiomàtic al conjunt de metalls, sense abandonar l'aura d'espiritualitat que rodeja el cant de la Sibil·la. El conjunt en va fer una impecable interpretació que va transmetre tot el sentiment que du al seu darrere aquest cant.

La tercera obra interpretada va ser la *Fanfare Liturgique* de Henri Tomasi, on molts dels instrumentistes es van lluir amb grans solos on van demostrar la seva gran qualitat. Per finalitzar el concert van interpretar una selecció de la coneguda *West Side Story*, de Leonard Bernstein, que va fer que gran part del públic marxés de la sala content i taral·lejant la famosa melodia.

Quan va sortir a saludar el director, Àngel Serrano, va ser aplaudit tant pel públic com pels propis músics. Alguns gests de complicitat entre director i intèrprets demostraven el bon ambient que es respirava a la sala i gràcies a això i a les hores de treball intensiu va ser possible fer un tan bon concert. Felicitats als músics i al director per fer-nos gaudir de la seva música durant unes hores.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Misèria contra pobresa

Crònica de la participació de la Big Band a la Marató de TV3

Sergi Basart
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

La Big Band de l'Esmuc, amb
en Joan Monné i la Nina

Diumenge. Fa molta calor. Pels volts de dos quarts de dues de la tarda un grup de músics, en lloc d'anar a la platja, menjar canelons amb la família o estudiar per a futurs exàmens i audicions, es reuneixen a la porta de l'escola per anar a col·laborar, sota el nom de Big Band de l'Esmuc, a la Marató per la pobresa que organitza TV3. Han d'interpretar un arranjament del professor Joan Monné de la cançó *Smile*, que cantarà la Nina.

Doncs bé, a un quart de tres encara hi són, bronzejant-se al solàrium en què es converteix l'esplanada de davant l'Auditori els primers dies d'estiu, mentre en Jaume, l'encarregat de producció, comença a mostrar símptomes de desesperació mentre truca una vegada rere una altra al conductor d'un autocar que no acaba d'arribar mai. Amb només cinquanta minuts de retard es presenta el xofer, que en sentir l'esbrancada que li cau a sobre decideix emprendre un ral·li pels carrers de Barcelona que duu l'expedició a Sant Joan Despí en poc més de deu minuts –excés de velocitat, conducció

temerària, llibertat a l'hora de saltar-se els semàfors..., per citar només algunes de les infraccions comeses—. A les portes de la tele s'acaba de completar el grup amb els tres músics que falten. Bé, quatre: en Joan Monné, que dirigirà la Big Band des del piano també espera per passar el control de seguretat.

A les tres de la tarda la banda arriba al camerino i... sorpresa! Ni rastre del dinar que se suposa que els hauria d'estar esperant. La reiteració en aquest tipus de desgavells organitzatius centrarà a partir d'ara totes les converses, entre bromes i difamacions, perquè en l'últim concert la banda ja es va quedar sense sopar –si és que unes bosses de patates i uns *mikados* no són sopar!–. Enmig de tot el batibull apareix la Nina, molt simpàtica en tot moment i atenta amb tothom. Mentre xerra amb en Joan Monné sobre temes de transcendència planetària com l'adéu d'en Guardiola del Barça, la resta de la banda devora els entrepans que finalment han aparegut –sembla realment que faci una setmana que no mengen–.

Són les quatre i ja toca canviar-se, escalfar i fer un últim assaig amb els papers que reparteix el director. De camí cap al plató, i a la sala d'espera, no hi ha saxofonista que calli. Un quart de cinc i cap dintre. Aprofitant uns anuncis, la banda es col·loca on disposa el regidor del programa. La Nina, mentrestant, escalfa la veu. S'acaben els anuncis i l'Antoni Bassas dona pas a un clip artístic protagonitzat per... segona sorpresa: el cap del Departament, Manel Camp, tocant l'acordió! Que ben lligat tot plegat! Ho volen fer expressament i no els surt tan bé! La conya dura fins que es torna a donar pas al plató. L'Agnès Marquès –l'altra presentadora– llegeix unes frases al *prompter* sobre la pel·lícula *Modern Times* de Charles Chaplin. Es projecta el final de la pel·lícula a la pantalla del plató i [comença la cançó](#). L'arranjament, senzill i elegant, és interpretat amb correcció i convenciment per la banda i per la Nina, que en finalitzar l'actuació és entrevistada per en Bassas, que –tercera i última sorpresa– (a)nomena, en directe per tot el país, el mestre Joan Monné com a director de l'Esmuc! –ho sentim, Josep–. Se li perdona, perquè només porta 4 hores de programa en directe i les que encara li queden. No cal dir que la banda i el mateix Joan han de fer notables esforços per no esclatar de riure, cosa que sí pot fer en Jaume –el productor– entre bambolines.

Passadissos amunt –altra vegada els saxos que no callen ni sota l'aigua–, una foto per al record i tornada cap a casa, ara ja amb més tranquil·litat i cap sobresalt. Arribada a l'Esmuc a quarts de sis. Encara quedaran unes hores per estudiar o anar a la platja.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Bella música per a temps incerts

Els projectes finals del Màster de música antiga dels germans Zapico

Rubén López Cano
Professor de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Forma Antiqua: els bessons Pablo i Daniel Zapico, junt amb el seu germà Aarón

Daniel i Pablo Zapico, ben coneguts en el món de la música antiga per les seves extraordinàries interpretacions solistes i d'acompanyament amb cordòfons polsats i trastejats, van presentar els seus projectes finals del Màster en música antiga de l'Esmuc el dimarts 22 de maig de 2012.

Daniel va interpretar a la tiorba una selecció de música francesa que incloïa transcripcions pròpies de peces per a guitarra de Robert de Visée (ca. 1655-1733), de viola de gamba de Marin Marais (1656-1728) i fins i tot de conjunt orquestral, com la *Marche pour la ceremonie des Turcs del Burgués gentil home* de Lully (1632-1687). Les seves interpretacions van ser superbes. Tot i que l'estret registre de la música original per a guitarra de de Visée feia palès el seu origen, l'adaptació (invenció) dels baixos, les *campanelas* i els *rasgueos*, van ser resolts amb perícia, elegància i bon gust. La bellesa i brillant execució de la *Badinage* de Marais, simplement no té nom.

En el treball escrit va aprofundir sobre les tècniques i processos d'adaptació a la tiorba de músiques d'origen divers que va realitzar Robert de Visée. El resultat, si bé amb les limitacions d'un treball escolar, és una molt bona mostra del coneixement que s'ha de produir i difondre des d'aquest tipus de màsters professionalitzadors: una investigació musicològica i interpretativa, que genera un coneixement que només un instrumentista experimentat pot oferir, dirigit a la interpretació musical. Investigació de la pràctica per a la pràctica.

Pablo va interpretar unes insòlites peces anònimes per a conjunt instrumental amb arxillaüt obligat de mitjans del segle XVIII en un perfecte estil italià post vivaldià. El seu treball escrit va consistir precisament en l'estudi i edició crítica d'aquest peculiar material, en un relat digne de l'Umberto Eco d'*El Nom de la Rosa*.

Cap al 1950, un llaütista i musicòleg anglès anomenat Robert Spencer (1932-1997) va comprar un feix de música antiga procedent de l'Europa Central (es presumeix que de l'antiga Txecoslovàquia). Segons sembla, en va intentar vendre algunes parts però, abans de fer-ho, va escanejar les peces de l'arxillaüt solista. Després de la seva mort, els originals van desaparèixer, però un musicòleg de Chicago anomenat Arthur Ness va conservar la còpia escanejada. La va intentar editar i la va penjar al seu web. Ningú no havia notat que a la seva transcripció li faltava una pàgina fins que, perdut en la xarxa, el Pablo es va adonar d'aquesta ommissió i va avisar a Ness per correu electrònic. Aquest, en adonar-se de la qualitat del músic que l'havia contactat, va posar tots els materials a la seva disposició.

Quan Pablo va començar a estudiar-los, es va adonar que la *Simfonia* era igual que una que apareixia al compendi *Regole di música* (1759), d'un fascinant pintor i arxillaütista amb arracada a l'orella anomenat Filippo Della Casa (1737-1810), un dels moltíssims llibres de música per a corda polsada que ha estudiat l'asturià. Va detectar així una "concordança" d'aquestes que se'n produeix una en un milió. El seu treball es complementa amb una dissertació sobre la iconografia i les descripcions que Della Casa ens va deixar de la seva pròpia ploma i pinzell sobre l'instrument.

Els germans Zapico formen part dels fonaments de l'Esmuc. Pertanyen a les seves primeres graduacions de grau (o com es digui...) i postgrau. Els seus concerts i treballs són reflex fidel dels objectius originaris de l'escola: formar músics amb un alt nivell d'excel·lència artística i amb competències que els permetin fer incursions en els àmbits de la recerca i de la pedagogia, per transformar en profunditat el nostre entorn musical. Els seus concerts i defenses de fi de màster ens van fer passar una tarda feliç, envoltats de bella música i de molta esperança enmig d'aquests temps incerts.

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Una veu pels estudiants

Ja tenim Associació d'Alumnes a l'Esmuc!

Gina Quatre Casas
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Jornada de les votacions de
l'ASSAE

El passat mes de febrer alguns estudiants, membres del Consell d'Escola de l'Esmuc, vam decidir-nos a muntar una associació d'alumnes al centre. Portàvem uns mesos rebent i elaborant idees dels i amb els companys, recollint i posant en comú propostes, compartint inquietuds, crítiques, opinions... tot plegat amb la il·lusió de millorar el funcionament intern del centre. Ens vam veure en la necessitat, doncs, de posar en marxa una associació d'alumnes de l'Esmuc amb la intenció que pogués ser una eina per canalitzar propostes diverses, per organitzar activitats d'interès, establir diàleg amb l'Esmuc i altres entitats i col·lectius afins a nosaltres, etc. Vàrem proposar una junta provisional (necessària per a elaborar els estatuts d'una associació i per a fundar-la de forma oficial) amb el compromís de dimitir i obrir procés electoral tan bon punt l'associació estigués constituïda oficialment. Així va ser com, el passat 9 de maig, es varen celebrar eleccions per escollir la junta directiva de l'ASSAE (Associació d'Alumnes de

l'Esmuc).

Varen votar un total de 236 socis, dels 263 amb què actualment aquesta compta i, dels onze candidats presentats, vàrem sortir-ne elegits els set més votats. A la primera reunió de la junta, celebrada una setmana després de les eleccions, ens distribuïrem els càrrecs de la següent manera:

- President: Enric Aragonès (alumne de 3r, Pedagogia de l'instrument)
- Vicepresident: Mateu Peramiqúel (alumne de 1r, Interpretació, Jazz i Música Moderna, teclats)
- Secretària: Maria Lamata (alumna de 1r, Pedagogia, cant modern)
- Tresorer: Eduard Almacellas (alumne de 3r, Música Clàssica i Contemporània, piano)
- Vocal: Anna Huertas (alumna de 4t, Pedagogia general)
- Vocal: Gerard Ramos (alumne de 1r, Direcció de cor)
- Vocal: Gina Quatre Casas (alumna de 3r, Etnomusicologia)

Aquesta primera reunió també va servir per posar en comú les idees i propostes que tenim i per compartir les que altres estudiants ens havien fet arribar, ja sigui a través del [correu electrònic](#), del [Facebook](#) o a partir de converses a l'Escola: les problemàtiques sorgides en relació a la banda de música de l'Esmuc o a l'assignatura de Pràctica orquestral dels primers cursos; la creació d'una bossa de músics per a interpretar obres dels alumnes de composició; l'organització d'un concurs de fi de carrera; la problemàtica de les assignatures del pla antic a punt d'exhaurir-se i ofertes en un altre format; la possibilitat de crear una secció d'ex-estudiants a l'Associació; les irregularitats en el procés de matrícula d'aquest curs o els plans d'estudis vigents al centre (que el curs vinent, ja seran quatre), entre d'altres.

La primera assemblea de l'ASSAE es durà a terme a l'inici del curs vinent. La junta directiva desenvoluparà un reglament de règim intern que reguli eines de participació, democràcia i transparència a través d'activitats de comissions, grups de treball i mecanismes de consulta. Entenem que l'Associació pot ser un espai que aglutini el col·lectiu d'estudiants i que ens permeti, a aquests, tenir més veu i més força.

Us animem a tots a que ens feu arribar les vostres inquietuds i, a tots els que encara no ho sou, a fer-vos-en socis!

Enric Aragonès Jové (estudiant de pedagogia de l'instrument) i Gina Quatre Casas Archs (estudiant de Musicologia)

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Els manlleus en la terminologia musical

X Jornada de la Societat Catalana de Terminologia

Carles Ill
Professor de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El professor Albert Romaní, durant la seva ponència

El passat 24 de maig va tenir lloc a l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) la X Jornada de la Societat Catalana de Terminologia (Scaterm), que en aquesta edició, coorganitzada amb la Societat Catalana de Musicologia, se centrava en la qüestió dels manlleus en la terminologia musical.

Vitalitat va ser una de les idees dels discursos d'inauguració dels organitzadors, que es van sumar a la campanya Enllaçats pel Català, nascuda a les Illes arran dels darrers tristos atacs a la llengua: l'abundància de paraules que arriben d'altres idiomes per integrar-se en el nostre el fan més viu i són un senyal alhora d'identitat i de connexió amb el món.

Transversalitat en va ser una altra: se'n parla molt però es practica poc i, en un tema com el de la terminologia musical, malament rai si filòlegs i músics no s'escolten.

Amb la ponència "El lèxic musical, un banc d'experimentació sobre els manlleus", Albert Romaní, professor d'Antiga de l'Esmuc, músic i filòleg, va saber dibuixar el ric panorama dels mots que des de temps antics han passat a formar part del català per referir-se a l'activitat musical. I ho va fer remarcant que la necessitat que tenim d'usar aquests mots no ha de ser vista com una anomalia o un símptoma d'empobriment sinó com a oportunitat per a la precisió semàntica i perquè un llenguatge d'especialitat amb tant de ressò social com el de la música pugui créixer i actualitzar-se amb normalitat.

Des dels primers manlleus arribats de llengües veïnes *-flabiol*, de l'occità; *oboè*, del francès; *pandero*, del castellà...- passant per les diferents onades d'italianismes *-arpegi, piano, allegro, pizzicato...*- fins a l'allau d'anglicismes del segle XX *-jazz, pop, swing...*-, adaptar o adoptar sempre ha estat la qüestió. Quan adaptem un manlleu, l'adequem a les nostres regles ortogràfiques i morfològiques; si l'adoptem, en conservem els trets originals. La rapidesa amb què importem paraules i el caràcter multilingüe de la societat d'avui fan que l'adaptació resulti en molts casos forçada i que preferim l'adopció.

Les tres comunicacions de la Jornada van ampliar algunes de les idees de la ponència amb aportacions de professors i estudiants de la Universitat Pompeu Fabra. Eva Garcia i Víctor Oller, estudiants de Traducció i Interpretació i de piano clàssic, van presentar un treball sobre els manlleus de les indicacions de les partitures i els noms dels estils. La professora Elisenda Bernal, de la mateixa facultat, amb la col·laboració d'Andreu Gallén, músic graduat a l'Esmuc, va fer un repàs de diversos diccionaris i vocabularis de lèxic musical que ens porten a la conclusió que, després de tants anys, encara necessitem amb urgència un bon repertori terminològic de referència i multilingüe; al mateix Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans hi ha absències incomprensibles. Judit Freixa i Elisabet Llopart, de l'Observatori de Neologia de l'Institut Universitari de Lingüística Aplicada, van destacar l'alta freqüència d'aparició i l'estabilització dels neologismes de l'àmbit musical a la premsa de Barcelona entre els anys 2000 i 2011, més de dos-cents. En un col·loqui breu entre els assistents, es va insistir en la importància que professionals de la llengua i de la música es posin d'acord a l'hora de valorar si un determinat manlleu és o no necessari.

Romà Escalas, secretari del IEC i musicòleg, va cloure la Jornada amb una evocació dels noms dels instruments, que ens mostren els diferents camins de la música a través de les cultures.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Cròniques d'un viatge al segle de la llum

Setè dia: selecte concert de l'ensemble Teatre Instrumental del senyor Lorenzo Coppola

Josep Muñoz
Estudiant de Pedagogia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Lorenzo Coppola, en un assaig a l'aula d'orquestra

Oh estimada, entre les moltes coses que t'haig d'explicar de la meua visita a la bella ciutat de Barcelona, en destacaré una per sobre les altres. És ben sabut que en les nostres contrades tenim músics de singular qualitat que escriuen obres de bella factura; és cert també, però, que no sempre podem gaudir en aquestes llogarets remots de l'art dels estrangers que en certes ocasions fins i tot igualen els nostres preuats músics. Arriben notícies que la cort de Viena és la més moderna de totes: París sembla una fira de comarques en comparació! Parlen del gran Antonio Salieri, italià que compon òperes a l'estil dels italians de gran seriositat amb melodies ones mostren tots els afectes. Del magnífic J.B. Vanhal, qui escriu simfonies de gran celeritat.

Quan vaig arribar al Palau de l'Esmuc, sumptuós edifici de la més gran modernitat si bé no del tot funcional, em van oferir però dues obres de dos compositors del nom dels quals només n'havia sentit a parlar: el senyor

Haydn i misser Mozart, el segon, segons sembla, un jove prodigi tot i que d'una tècnica no tan depurada com el primer. La formació que se'm presentava davant, anomenada Teatre Instrumental, oferia tot de variats músics, des de violinistes fins a cellistes o flautistes. Tanta riquesa contenia que fins i tot hi havia un clarinet! Estimada, quin instrument més bell! Hem de fer el possible per incorporar-ne un per a les nostres serenates.

El nostre amfitrió, el cèlebre Lorenzo Coppola, ens va presentar l'actuació i ens en va explicar quatre detalls que nosaltres, que no som vienesos, no acabàvem de copsar. Les seves paraules ens van fer veure la prodigiosa escena en què Darios, el rei dels Medes, derrotat definitivament a la batalla de Gaugamela, s'enfronta a la tasca d'abandonar per sempre més la seva filla. La prodigiosa ploma del mestre Mozart, la bella interpretació dels músics i les emocionades paraules del cantant, viva imatge del pare que sap que no tornarà a veure mai més la filla aimada, va provocar que la música quedés impresa en els nostres cors. La següent i darrera obra que va ser interpretada fou una simfonia del compositor les serenates del qual em són tan agradables: el senyor Haydn. Es tractava de la primera simfonia que va estrenar a París durant el seu viatge a la capital del rei de la França. Segons ens explicà Lorenzo Coppola, l'autor va voler sorprendre els parisencs creant una simfonia al seu gust però alhora sorprenent: si ells esperaven només començar una enèrgica melodia amb molts salts als violins mentre les cordes greus oferien un acompanyament marcat, el seu art sorprenia a tothom dotant l'acompanyament de grans salts i als violins de notes repetides i marcades, talment com si fessin l'acompanyament. La bella factura de la interpretació em va acompanyar hores més tard, mentre continuava el meu viatge, aquest cop en direcció al bellíssim poble de Badalona, segons diuen, un paradís a la terra. Espero, estimada, que les meves notes no et siguin feixugues i que si algun cop tens l'oportunitat d'escoltar aquest Teatre Instrumental no la deixis escapar.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

I després de l'Esmuc, què? Doncs Verd i Blau

El projecte del Vic Moliner s'ha fet gran i se'n va a Rússia a celebrar-ho

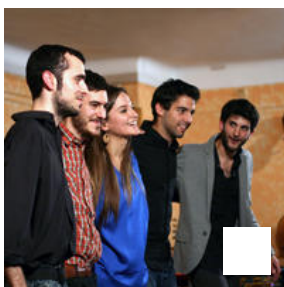

Anna Crespo
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Verd i Blau és feina ben feta. Responsabilitat, autoexigència, puntualitat, perfeccionisme, esforç, idees, personalitat, força de voluntat, perseverança, il·lusió, organització, treball, saber trobar els bons companys de viatge... són els ingredients que es necessiten perquè un projecte funcioni, i Verd i Blau els té tots. Però això no seria possible sense una persona al capdavant que complís també tots aquests requisits. Aquesta persona va acabar ara fa un any el seu pas per l'Esmuc. Toca el baix, el contrabaix, canta, compon, escriu... Es diu Vic Moliner, i té un cap ple d'idees que es multipliquen quan s'ajunten amb les idees del cap de la Sandra Prat.

Què hi ha després de l'Esmuc? Què passa després de quatre anys d'assignatures troncal, d'optatives, combos, crèdits de lliure elecció, classes d'instrument i de llevar-se cada dia per anar al mateix lloc? Què passa després d'acabar el projecte final? Què se sent el primer any sense haver de passar pel viacrucis de fer la matrícula per al curs següent? Verd i Blau és el que li ha passat al Vic. El que va ser el seu projecte final després d'aquests quatre anys, l'acompanya ara en aquest camí fora de l'Esmuc, el seu camí. I què és Verd i Blau? És l'espai on les lletres i les cançons compostes per aquest cap ple d'idees, sumades a les de la Sandra, agafen forma gràcies als quatre músics més que l'acompanyen en l'aventura: l'Adrià Plana a la guitarra, l'Andreu Moreno a la bateria, el Xavi Torres als teclats i la veu de la Judit Neddermann.

Verd i Blau és pop i és jazz, és música i lletra, són composicions pròpies i arranjaments dels referents, és joventut i qualitat, és el Vic i és la Sandra. Si una cosa el Vic tenia clara -tot i que les té totes bastant clares-, és que el seu projecte no s'havia d'acabar el dia del concert de Terrassa, a la Nova Jazz Cava, sinó que allò només era l'embrió d'una criatura que havia d'anar creixent i agafant forma i consistència. El primer pas va ser tancar-se a l'estudi de Banyoles per preparar el CD que uns mesos després sortia del forn, Un fràgil corall (Autoeditat, 2011) en el qual també hi participen el Pablo Selnik tocant la flauta en alguns temes i la Sandra Prat, que, a més d'haver aportat part de les lletres, hi ha posat algunes veus. Donar-se a conèixer, promocionar-se, cuidar cada detall i buscar els concerts requereix moltes hores, energia i vitalitat, però d'això no en falta quan es creu en una cosa i tens clar cap on anar.

Ara, després d'un any, Verd i Blau ha arribat a la majoria d'edat i una bona manera de celebrar-ho serà recórrer els 3.600 kilòmetres que separen Barcelona de Sant Petersburg, on han estat convidats per tocar el 30 de juny a Usadba Jazz Festival. Però si els voleu sentir, no cal que us n'aneu tan lluny, perquè aquest mes actuen a Barcelona: el dia 12 a Regeneració3 i al Jamboree el dia 16.

Si voleu més informació visiteu la seva pàgina web: <http://vicmoliner.com/>

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Estrena al camp de concentració

Aubade per a flauta sola de Marius Flothuis

Montserrat Gascón
Flautista i professora de l'Esmuc

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

El 14 d'abril de 1944, al camp de concentració de Vught (Holanda), es va viure l'estrena d'*Aubade*. El compositor Marius Flothuis va compondre aquesta peça per a flauta sola com a regal d'aniversari per al seu amic, el flautista Everard Van Royen, empresonat també al mateix camp. Van Royen va interpretar la peça davant d'un micròfon fabricat pels presoners al taller que l'empresa Philips [1], la mateixa que encara avui en dia produeix electrodomèstics, va instal·lar al recinte. A través dels altaveus, la seva interpretació es va poder sentir a tot el camp.

Flothuis, *Flot*, com l'anomenaven els seus companys i amics, va néixer a Amsterdam el 1914. D'origen no jueu, va formar part de la resistència activa contra les forces d'ocupació alemanyes. Ja l'any 1935, amb 21 anys, va publicar un article a la revista *De Wereld der Muziek*, on qüestionava fins a quin punt la política pot tenir influència sobre el fet artístic sense desvirtuar-lo, denunciant la presència de l'ideari de l'Alemanya nazi en tots els àmbits. L'any 1941, sent subdirector artístic del Concertgebouw, va refusar afiliar-se a la *Kulturkammer* [2] del III Reich i com a conseqüència va haver de renunciar al seu càrrec. Juntament amb la seva esposa, mig jueva, es va dedicar a editar publicacions clandestines i a organitzar concerts privats, els beneficis dels quals eren destinats a donar suport a la resistència. El 18 de setembre de 1943, a causa d'una denúncia, va ser arrestat per amagar jueus a casa seva. Després de passar dos mesos a la presó d'Amstelveenseweg, va ser enviat al camp de concentració de Vught (oficialment *Konzentrationslager Herzogenbusch*), on hi va restar fins el 5 de setembre de 1944, data en que va ser transferit al camp d'Oranienburg (*Konzentrationslager Sachsenhausen*). En aquests dos camps va escriure setze obres*, de l'opus 17 a l'opus 25. El 4 de maig de 1945 va ser alliberat i, greument malalt de l'aparell respiratori, va retornar a Amsterdam on va viure fins la seva mort l'any 2001. A títol pòstum se li va concedir a Israel la medalla Yad Vashem per la seva tasca com a membre de la resistència holandesa.

Compositor en gran part autodidacte, Flothuis va reconèixer sempre la influència de Mozart i Debussy en la seva música. Conegudes i apreciades són les seves cadències dels concerts per a flauta i dels concerts per a piano del compositor austríac, entre les quals cal destacar les del concert per a flauta, arpa i orquestra per la seva excel·lent factura i incert estilístic. Va estudiar amb Bé Boef, Arend Koole i Hans Brandts-Buys, piano i teoria. Realitzà els estudis de musicologia a la Universitat d'Amsterdam, doctorant-se l'any 1969 amb la seva tesi *Els arranjaments de Mozart de les seves pròpies obres i d'obres d'altres autors*. Del 1955 al 1974 va ser director artístic de l'Orquestra del Concertgebouw, càrrec des del qual va exercir una gran influència en la música contemporània europea, impulsant les carreres de compositors i directors com Bernard Haitink, Pierre Boulez o Lutoslawski. Posteriorment, Flothuis va ser nomenat professor de musicologia a la Universitat d'Utrecht i va presidir el Zentralinstitut für Mozart-Forschung de Salzburg.

La seva fascinació per la música de Mozart, per la seva transparència i claredat, domini de l'estructura musical i equilibri perfecte entre forma i contingut, van ser també sempre els seus objectius primordials com a compositor.

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

- Número 8, maig 2012
- Número 7, abril 2012
- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019

Voor EVERARD VAN ROYEN

AUBADE

VOOR FLUIT SOLO

op. 19 a

MARIUS FLOTHUIS

- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Andante $\text{♩} = 80$

Primers compassos d'Aubade

De la primera interpretació d'*Aubade* ens ha arribat el testimoni d'una supervivent, Tineke Wibaut-Guilonard. Detinguda per la seva col·laboració amb el C-6, grup de la resistència holandesa, Tineke es trobava internada en el camp de dones annex.

El 14 d'abril de 1944 va escriure en el seu diari:

Avui és l'aniversari de l'Everard. Al matí sona pel micròfon del Kommando Philips un preciós solo de flauta. L'Everard toca pels seus companys de camp l'"Aubade" que el seu amic Marius Flothuis li ha escrit en ocasió del seu aniversari. Una estrena al camp Vught! A la nit, després de passar llista, l'Everard torna a tocar l'"Aubade". Aquesta vegada ho fa de peu rere les tanques del camp d'homes, només a una dotzena de metres del camp de dones. Elles escolten amb la respiració continguda, apretades les unes a les altres, amb Guusje [3], la dona de l'Everard, al mig de totes elles. Després de l'última nota de la flauta, es fa el silenci, un silenci profund. Aleshores se sent des del camp de dones, l'"Ave Maria" cantada per la nítida veu de noia de Louise de Montel, el rossinyol de Vught. És un d'aquests moments en què nosaltres, els presoners del camp Vught, ens oblidem de la realitat, un moment d'intensa vivència, esperança i fe.

Construir enmig de la destrucció

Escrita en tempo d'Andante, de manera concisa i eloqüent, *Aubade* (Albada) és una sincera declaració d'esperança. Segons el mateix Marius Flothuis, compondre era una forma de sobreviure espiritualment. Construir, crear, quan tot al seu voltant era destrucció, significava apostar per la vida. Composta gairebé com una declamació, de vegades austera i contundent, de vegades apassionadament expressiva, utilitza el registre més agut de l'instrument per assolir moments de gran intensitat, retornant finalment a la serenitat d'aquesta anhelada albada que el títol suggereix. Flothuis ens transmet l'ànima i determinació de supervivència humana; al llarg de tota la peça, no deixem de percebre aquest *élan vital* que la converteix en una composició realment impactant.

"Concert a Vught - Primavera 1944", dibuix d'Arie Emens. Al piano Marius Flothuis i Everard van Royen, flauta, estrenant la Sonata da camera op 17 de Flothuis (2/4/1944)

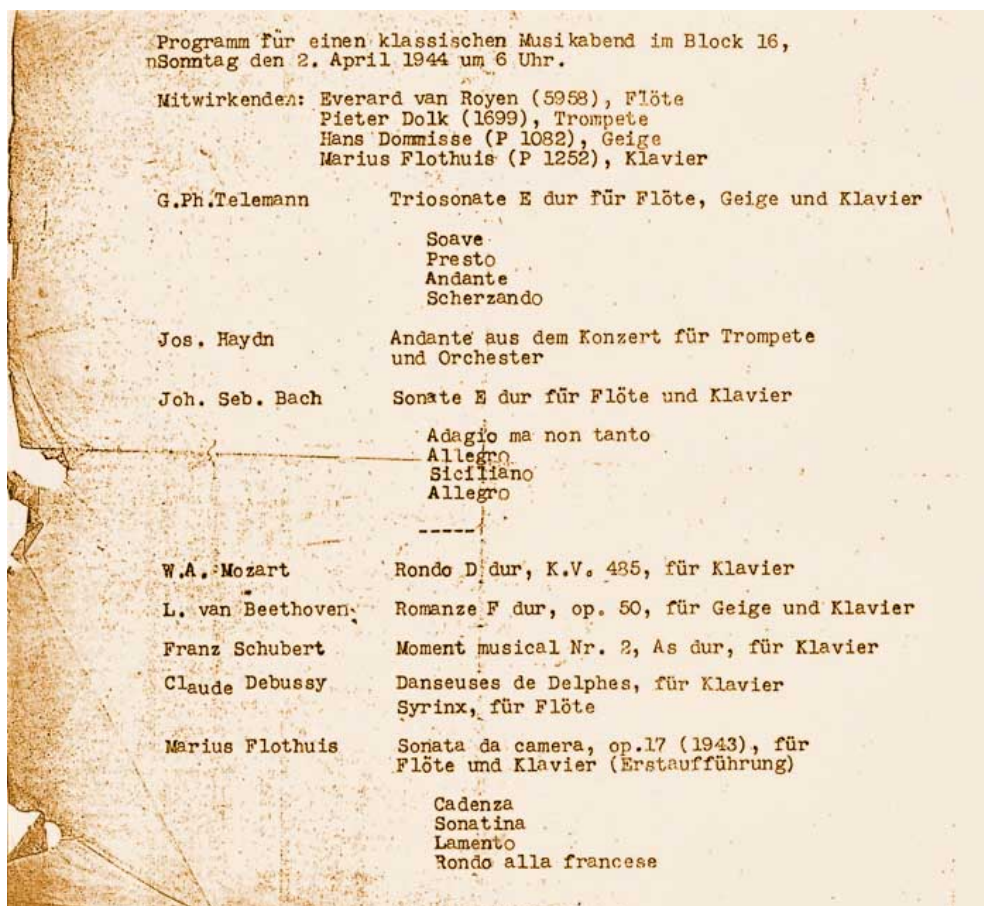
Aubade recorda vagament el *Syrinx* de Claude Debussy. La seva durada, tempo, alguns motius rítmics i, en certa manera el seu discurs melòdic, són similars. La nota inicial és també un si bemoll i els últims compassos finalitzen la peça de manera afí a la de Debussy. El 2 d'abril, justament una setmana abans de la composició d'*Aubade*, van Royen havia interpretat *Syrinx* en un dels concerts de música de cambra del camp. Tots aquests detalls suggereixen que aquesta analogia és un homenatge a una de les obres més importants del repertori per a flauta sola i, així també, al seu amic flautista i al seu admirat Debussy.

Els que van conèixer a Flot han destacat que sempre va ser una persona de gran integritat personal i professional. Fins i tot en les dures circumstàncies dels anys de la Segona Guerra Mundial, va mantenir sempre els seus ideals i la seva honestedat. Per sobre de tot, aquesta admirable personalitat és el que ens transmet la seva *Aubade*.

Quan va ser arrestat, Flothuis acabava de començar a compondre una sonata per a flauta i piano destinada a la

flautista Henny Gomperts, morta molt jove. A la presó, sense paper ni llapis, va continuar component

mentalment la peça i, en arribar al camp de Vught, només li va caldre transcriure-la al paper pautat que va aconseguir gràcies a l'orquestra existent. El 2 d'abril de 1944, ell i van Royen van estrenar la *Sonata da Camera opus 17*. D'aquest esdeveniment s'ha pogut rescatar el programa del concert, dut a terme en un dels barracons, i el dibuix d'un dels presoners assistents, Arie Emens.

Programa del concert del 2 d'abril de 1944. Flothuis i Van Royen van estrenar la Sonata da Camera op 17 en un dels barracons del camp de concentració de Vught

També al camp de Vught i dedicat a l'Everard van Royen, Flothuis va compondre el seu *Concert per a flauta i orquestra*. Van Royen el va estrenar amb la Netherlands Radio Chamber Orchestra poc després de ser alliberat. Així mateix, Flot va començar la *Ronde champêtre* per a flauta i clavicèmbal que acabaria a Amsterdam el 1945, dedicada a la Gussje i l'Everard.

Una orquestra al camp de Vught

El comandant de les SS al càrrec del camp de concentració de Vught, l'*Untersturmführer* Chmielewski, va voler crear una orquestra per fer palès l'alt estatus en què mantenia el camp. Hi havia uns quants instruments musicals, la majoria confiscats a jueus deportats. El nombre d'instrumentistes, entre 20 i 25, i la plantilla, canviaven en funció de les deportacions i les arribades de nous músics a Vught. Assajaven cada matí, i un cop a la setmana oferien un concert per als presoners als barracons. Dos o tres cops més setmanalment tocaven per als oficials de les SS al pati interior de les dependències oficials.

El repertori més habitual estava format per peces clàssiques cèlebres, música de saló i música de cabaret.

Els membres de l'orquestra estaven exempts de participar en les tasques més dures i els jueus quedaven protegits temporalment de ser deportats als camps d'extermini alemanys.

L'orquestra, però, va durar només uns mesos. Chmielewski va ser substituït per un altre comandant que no considerava necessària l'existència d'una orquestra, adduint que era un luxe que els presos no mereixien. Els músics van haver de retornar a les seves rígides tasques habituals, però no van deixar de mantenir una gran activitat musical, organitzant ells mateixos concerts de música de cambra en el seu temps lliure. Segons el trompetista Peter Dolk, supervivent de Vught, aquests concerts significaven pels presoners un moment de descans després d'una duríssima jornada de treball i una oportunitat d'oblidar-se momentàniament de la seves circumstàncies.

Marius Flothuis amb Bernard Haitink el dia que va deixar el seu càrrec com a director artístic del Concertgebouw (24-8-1974)

El regal de Flot

Everard van Royen va estudiar flauta amb Paul Loewer al Muzieklyceum d'Amsterdam i posteriorment, a París, direcció d'orquestra amb Pierre Monteux i clavicèmbal amb Wanda Landowska.

Es va dedicar principalment a la música de cambra i va ser integrant de diversos grups de prestigi. El 1947, juntament amb Guusje, va fundar el sextet *Alma Musica*, dedicat especialment a la música barroca.

Van Royen recordava així el seu aniversari del 1944 al camp de Vught:

Poc abans de la pausa del matí vaig ser cridat a l'oficina. Allà m'esperaven dues sorpreses, la flauta de l'ex-presoner Piet van den Hurk i l'"Aubade". Em van demanar que toqués en aquell mateix moment a través del micròfon l'obra que Flot m'havia escrit com a regal!

Marius Flothuis (1914-2001) i Eberard van Royen (1913-1987) van sobreviure al captiveri i van poder seguir amb les seves vides i la seva carrera musical, mantenint una estreta relació al llarg dels anys.

Injustament poc programada, *Aubade* és una peça que mereix ser incorporada al repertori habitual d'obres per a flauta sola. Recentment, l'estudiant de l'Esmuc Estela Corcolés en va fer una magnífica versió en el concert del seu projecte final *Guerra, represión y olvido*.

Composicions de Marius Flothuis escrites als camps de Vught i d'Oranienburg*

Vught

- op. 17 *Sonata da Camera* per a flauta i piano
- op. 18 *Aria* per a trompeta i piano
- op. 19 *Concert* per a flauta i orquestra
- op. 19a *Aubade* per a flauta sola
- op. 19b *Ronde champêtre* per a flauta i clavicèmbal
- op. 20 *Bicinia* per a dues veus femenines
- op. 21 *Valses Sentimentales* per a piano a quatre mans
- op. 22 *Dues peces* per a guitarra -*Folia i Habanera*-

Oranienburg

- op. 23 núm.1 *Variatie op een oud-Nederlands lied* per a violí i piano
- op. 23 núm.2 *Duettino Pastorale* per a dues violes
- op. 23 núm.3 *Sonate* per a violí sol
- op. 23 núm.4 *Intermezzo* per a violí i piano
- op. 23 núm.5 *Scherzo* per a violí piano
- op. 23 núm.6 *Epiloog* per a violí i piano
- op. 24 *Concert* per a trompa i petita orquestra
- op. 24a *Musette* per a dues trompes
- op. 25 *Tricinia* per a tenor, bariton i baix

Publicacions musicològiques

- Marius Flothuis: *Mozart*. Den Haag. 1940.
- Marius Flothuis: *Hedendaagse Engelse componisten*. Amsterdam. 1949.
- Marius Flothuis: *Pianomuziek*. Bilthoven. 1959.
- Marius Flothuis: *Mozarts Bearbeitungen eigener und fremder Werke*. 1969 (tesis doctoral).
- Marius Flothuis: *Notes on notes: selected essays*. 1974.
- Marius Flothuis: *Mahler interpretiert Mahler*. 1981.
- Marius Flothuis en H. van Dijk: *75 jaar GeNeCo: de geschiedenis van het Nederlands Genootschap van Componisten*. 1988.
- Marius Flothuis: *Denken over muziek, een bundel eerder verschenen artikelen*. Kampen. 1993.
- Marius Flothuis: *... exprimer l'inexprimable ... , essai sur la mélodie française depuis Duparc*. 1996.
- Marius Flothuis: *Mozarts Klavierkonzerte - Ein musikalischer Werkführer*, Verlag: Beck. 1998. [ISBN 3406418740](#)
- Marius Flothuis: *Mozarts Streichquartette - Ein musikalischer Werkführer*, Verlag: Beck. 1998. 120 p. [ISBN 3406433065](#)
- Marius Flothuis: *Autograph - Abschrift - Erstdruck. Eine kritische Bewertung*. in *Mozart Jahrbuch 2001*. Bärenreiter, Kassel. 2003. 506 p.

[1] Com en molts altres camps de concentració, els presoners van ser organitzats en *Arbeitskommandos*, equips per a realitzar treballs forçats. L'any 1943, les forces d'ocupació alemanyes van ordenar a l'empresa de material electrònic Philips muntar un taller al camp de Vught per tal de produir equips de ràdio i llanternes per la guerra. El president de la companyia, Frits Philips, va posar com a condició que el taller quedés sota la seva direcció i no de les SS. Els dirigents del *Philips-Kommando* van donar un tracte especial als treballadors, incloent un menjar calent al dia. La majoria dels presoners que en van formar part van sobreviure a la guerra, en gran manera gràcies a aquest tracte especial que Frits Philips els va procurar. Si bé va ser acusat per alguns sectors de col·laboracionista, el 1996 Israel li va atorgar la medalla Yad Vashem per millorar les condicions dels jueus que van treballar al seu Kommando.

[2] La *Kulturkammer*, càmera de cultura, era un organisme al qual tots els artistes s'havien d'inscriure si volien treballar públicament. Ser-ne membre significava estar d'acord amb la ideologia de la cultura ària i respectar l'ideari propagandístic del Tercer Reich.

[3] La clavecinista Gusta Goldschmidt. Posteriorment va ser llautista i integrant del grup Syntagma Musicum, un dels primers grups holandesos de música antiga.

REFERÈNCIES:

Flothuis, Marius, *Aubade*, música impresa, Broekmans & Van Poppel, Amsterdam 1981

de Klerk, Annette, *In Memoriam Everard Van Royen (1913-1987)* Mens en Melodie, volume 62 n° 1

Maarn, 2007. ISSN : 0025-9462

Kiliaan Joyce, *Marius Flothuis*, Donemus, Amsterdam 1999

<http://www.nmkampvught.nl>

www.muziekcentrumnederland.nl

<http://www.phillips-kommando.nl/>

<http://www.wo2-muziek.nl>

Everard van Royen i Gusta Goldschmidt a principis de la dècada dels anys 50

Els instruments històrics

Qüestió de noms

La música té la paraula

Altres publicacions

0

Albert Romani
Filòleg i professor de l'Esmuc

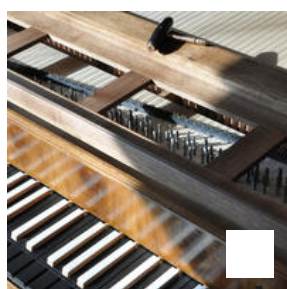
Posa't en contacte

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

Fortepiano de l'Esmuc, rèplica d'un model de Johan Andreas Steain (Augsburg, 1783)

Fa una colla d'anys, Enric Gispert (1925-1990), el pioner de la música antiga a Catalunya, es posà a riure quan algú, més jove que ell, li digué que havia sentit algú tocant el "violoncel barroc". Tot estranyat, va preguntar "Però, el violoncel no és un instrument barroc?" De fet ell, per a qui la música antiga s'acabava al Renaixement, coneixia perfectament els experiments que ja es començaven a fer amb els instruments muntats a l'antiga, sense pica, amb cordes de budell i un arquet més lleuger; l'únic que li venia de nou era aquest nom tan glamurós i tan poc històric. Ara m'acabo de fer un tip de riure jo, llegint la invitació a un concert molt interessant –us el recomano– on hi ha algú que toca el "fagot històric". A jutjar pel repertori, hi deu tocar el *fagot barroc* –amb més probabilitat que el *clàssic*– i qui sap si també el *baixó*. Ens quedarem sense saber-ho perquè el que ha redactat el programa, en lloc de posar-hi un nom d'instrument, hi ha posat el d'una assignatura de l'Esmuc. Després diran si a l'Esmuc donem massa teoria. Alguns en necessiten ració doble.

- Som Grau!

Els instruments de la música antiga, a mesura que s'han anat recuperant per al seu ús modern, han hagut de buscar-se un nom, que a vegades pot ser l'antic, com el *baixó*, el *clavicèmbal* o la *tiorba*; però en altres casos s'han trobat sense nom perquè un instrument modern els l'havia "pres": violí, violoncel, flauta, oboè, fagot... Per això hi hem d'afegir un "cognom" que aclareixi que ens referim a un model històric i no a l'homònim modern. En el cas de la flauta, si no n'hi ha prou amb "traversera", encara hi hem d'afegir "barroca". Una solució per estalviar saliva –o tòner– és substituir aquests noms tan llargs per un manlleu acceptat universalment: *cornetto*, *violone*. Però, alerta: *traverso* pot ser molt pràctic, però resulta arbitrari històricament associar aquest instrument amb Itàlia més que amb França o Alemanya.

A vegades tenim dobles perquè podem triar entre un nom més històric o un de més descriptiu: flauta *dolça / de bec*. Està molt de moda entusiasmar-se amb un descobriment com que la *viola de gamba* s'anomenava *viola d'arc* a Catalunya, però ¿amb què es toquen les violes que coneix tothom? i ¿no s'havia aplicat el mateix nom també a la *fidula* medieval? Acabem amb un altre doblet: *pianoforte* o *fortepiano*? Tots dos noms eren intercanviables en el seu origen: a efectes de recuperar un nom antic per a l'instrument històric tots dos serien vàlids. Però el primer designa el piano modern en llengües com l'italià i l'anglès i encara ens pot servir com a nom tècnic de l'instrument, o fins i tot de la seva mecànica. La convenció internacional d'anomenar *fortepiano* els models antics evita ambigüitats.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

- Número 8, maig 2012
- Número 7, abril 2012
- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019

Melissa Mercadal

Cursos d'estiu, denominació d'origen Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

La doctora Melissa Mercadal és psicòloga i musicoterapeuta. Actualment és professora de l'Esmuc i coordinadora de l'àmbit de Màsters i Recerca. Amb una gran experiència universitària i docència internacional, aquest curs ha estat la responsable de posar en marxa la primera edició dels cursos d'estiu, una primera experiència que l'Escola ofereix als professionals i estudiants de música i també a persones més amateurs en l'àmbit musical que tenen il·lusió per seguir aprenent, potser en paral·lel a l'ensenyament més acadèmic i reglat. Aquesta primera edició vol obrir l'Escola i compartir els seus ensenyaments amb tota la societat, mostrant una àmplia diversitat de cursos, un veritable tast de tot allò que significa l'Esmuc, amb la ja seva denominació

d'origen.

L'Esmuc posa en marxa per primer cop aquest curs un programa de [cursos d'estiu](#). Per què ara?

L'Escola encara és molt jove. Només tenim 10 anys i, després de consolidar la nostra presència en el panorama formatiu dels ensenyaments superiors artístics, considerem que ara és el moment de fer un segon pas i incorporar a la nostra oferta educativa la formació continuada d'estiu, en un període en què molts estudiants i professionals volen continuar preparant-se i assolint nous coneixements, ja siguin de perfeccionament, d'introducció o únicament pel plaer d'ampliar els seus horitzons formatius. Després de desenvolupar i anar consolidant la nostra oferta de formació continuada mitjançant els postgraus i màsters, i els cursos específics, el següent pas era crear una escola d'estiu.

Què suposa per a l'Escola la realització d'aquests cursos?

La creació d'aquests cursos d'estiu suposa un nou repte per a l'Escola i tot el seu equip de professorat i PAS. Durant força temps, els diferents departaments han estudiat i analitzat les diferents variables que juguen a l'hora de veure les necessitats dels professionals i dels estudiants de música. Amb aquesta oferta que posem a l'abast del tots els interessats, volem cobrir unes necessitats i obrir l'Escola encara més. Un dels objectius és mostrar tot el que fem a través de les diferents especialitats però en un format més petit i concentrat. Els cursos suposen una mena de tast dels estudis que fem, de la nostra pròpia transversalitat, dels nostres professors que ara també tornen a implicar-se en aquest projecte, tot i tenir molta feina amb l'ensenyament del títol superior i de tota la formació continuada.

Aquesta nova oferta de l'Escola també suposarà l'inici d'un seguit de cursos que l'Escola vol posar en marxa al llarg de tot l'any, oberts a professionals i interessats en aprendre i continuar formant-se sobre música. El nostre objectiu és mantenir una línia continua de formació per a tots els públics interessats, i no únicament per als més especialitzats que volen estudiar màsters i postgraus, sinó també pel públic en general que vol disposar de més coneixements musicals.

Com s'ha organitzat aquesta oferta de cursos?

Doncs amb la implicació de tots els departaments de l'Escola i els serveis. Tothom ha posat el seu granet de sorra. Des de la definició dels cursos, la logística, la producció, la informació de la web, les infraestructures necessàries. És una qüestió complexa perquè requereix tenir molta coordinació i planificació. Esperem que l'oferta que hem dissenyat sigui de l'interès de totes aquelles persones que volen nodrir-se d'aquest tipus de formació.

En temps de crisi, aquest tipus d'oferta té més dificultats?

L'Esmuc ha elaborat aquest programa de cursos d'estiu independentment de la crisi econòmica. L'hem fet quan hem cregut que l'Escola estava preparada per tirar endavant una nova oferta formativa diferent dels ensenyaments superiors de música i dels màsters i postgraus. Evidentment que la crisi pot afectar-nos, ja que els professionals de la música, i els estudiants, han de mesurar amb molta cura les seves despeses. No obstant, creiem que tenim uns preus molt i molt competitiu considerant l'oferta i la qualitat, amb uns professors reconeguts internacionalment, que tenen molta experiència en l'àmbit docent. Crec que tot i la crisi, els interessats podran veure que més que una despesa, fer un dels nostres cursos es pot considerar una inversió i una implicació en la formació continuada.

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

- Número 8, maig 2012
- Número 7, abril 2012
- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019

Què es podria destacar dels cursos d'estiu de l'Esmuc?

Volem donar als participants eines teòrico-pràctiques per millorar els seus coneixements i habilitats musicals, garantir la formació continuada dels professionals de l'educació i la interpretació musical i, a la vegada, descobrir i donar accés a altres àmbits de la música que poden aportar nous recursos al dia a dia professional.

Tenim més de trenta cursos, de totes les especialitats, anàlisi i interpretació d'òpera, orquestra de portàtils, interpretació, musicologia, jazz, música tradicional, pedagogia, música antiga i promoció i gestió. N'hi ha alguns que destaquen pel seu contingut, com ara un que tracta sobre les còpies del Codex Calixtinus, un altre de músiques del món a l'aula, gospel, etc... També tenim una oferta molt concreta per a mestres, i d'altres que s'han fet en col·laboració amb altres institucions com ara l'ACEM. Un altre curs a destacar és el d'Iconografia musical que es fa en col·laboració amb el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC).

Els cursos tenen un segell, una denominació d'origen de l'Esmuc?

Tot el que fem a l'Escola té un comú denominador. Tot i ser un centre jove, comencem a tenir aquesta denominació d'origen, amb uns músics que gaudeixen d'una mentalitat més oberta i jove, amb uns coneixements més transversals de tot el que gira en torn a la música i de la professió. Els cursos, per suposat també. Els professors que els impartiran són els mateixos que fan classe al títol superior. La transversalitat, el sentit de comunitat, la qualitat i el reconeixement dels nostres estudis també s'adhereix als continguts i a les temàtiques atractives que ofereixen els cursos.

També heu dissenyat una programació de concerts vinculada als cursos d'estiu.

Sí, pensem que a una escola d'estiu, a més de la formació ha d'haver un temps per a l'intercanvi d'experiències més personals, temps per a l'oci i per gaudir de la música fora de l'aula. Els concerts que es faran en aquesta programació estan vinculats als cursos i seran una mostra d'alguns dels continguts que s'estudiaran. A més crec que tindrem alguna sorpresa, per la pròpia proposta musical. Paral·lelament, l'Esmuc està col·laborant amb l'Anella Cultural i amb el Barcelona Festival of Song, i molt previsiblement podrem realitzar un concert simultani des de l'Esmuc i des de Sao Paulo, al Brasil, que promet ser realment innovador.

En relació als màsters i postgraus del proper curs, tenim alguna novetat?

Penso que tenim una oferta molt concreta, i ja molt coneguda a l'àmbit musical, que atrau l'interès de professionals que volen continuar ampliant la seva formació, igual que qualsevol altre centre universitari. El nostre programa de màsters ofereix uns títols oficials en col·laboració amb diferents universitats, i altres de propis amb una demanda creixent. Any rere any tractem de dissenyar i oferir noves titulacions adequades a les necessitats actuals dels professionals i que a la vegada ens ajuden a situar les nostres ofertes a nivell europeu. Posteriorment, estem treballant en l'àmbit de la recerca per oferir, quan arribi el moment, doctorats propis, amb la qual cosa gairebé tancarem el ventall de totes les possibilitats d'estudi que pot oferir l'Esmuc. A poc a poc, i amb fermesa.

I, per acabar, ja que vostè és experta en musicoteràpia, com veu aquesta especialitat? La música ens envolta, però potser encara no hem acabat d'aprofitar tots els seus beneficis...

La música és un art, però també forma part del nostre oci, de la nostra història, de la cultura, de l'economia, i també de la nostra salut, tot i que potser en aquest últim punt no es coneixen encara totes les possibilitats. Segur que tothom que s'ha trobat en una situació difícil, des del punt de vista psicològic o vital, el fet d'escoltar o implicar-se en produir una música concreta l'ha alleugerit. En aquest camí, la música ens pot aportar també molt de benestar i enriquiment, ja sigui per tenir una millor qualitat de vida i de salut, i per sentir-nos millor com a persones. La música és un art que aporta plaer i n'hem de gaudir amb totes les seves possibilitats.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Nou espai de recerca a l'Esmuc

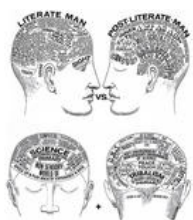
L'entrada dels Centres Superiors d'Ensenyaments Artístics en l'Espai Europeu d'Educació Superior (més conegut com el pla Bolonya) ha suposat no només l'adequació dels plans d'estudis del Grau superior i l'adopció dels crèdits ECTS, sinó també l'organització del segon i tercer cicle a través de màsters i doctorats.

Els estudis de segon i tercer cicle són, per tant, un fenomen bastant nou en els Conservatoris de Música, encara que algunes institucions europees compten amb una certa tradició. La formació de tercer cicle o estudis de doctorat històricament ha estat reservada a l'entorn universitari. Aquest és l'entorn on també tradicionalment s'ha concentrat l'activitat de recerca, mentre que els conservatoris s'han centrat en una formació artística-professional, principalment en l'àrea d'interpretació. Però el fet és que la formació pràctica en música no té per què estar exempta de reflexió, cos teòric i investigació.

L'Esmuc creu en la importància de la recerca i vol potenciar-ne la presència no només en el segon i tercer cicle, sinó també des de l'inici dels estudis superiors de Música. Tenim la sort de comptar amb professorat que ja té una trajectòria com a investigador, i volem donar suport i impuls a aquesta activitat, que a la llarga enriquirà i revertirà en la formació dels nostres estudiants.

Estem molt satisfets de poder obrir aquest espai a l'ESMUCdigital. De forma periòdica publicarem, per una banda, informació sobre jornades i congressos dedicats a la recerca en els quals participen membres de la comunitat de l'escola; i per altra, articles de recerca i treballs d'investigació que s'estan duent a terme des dels diferents departaments.

Melissa Mercadal, coordinadora de màsters i de recerca.

La recerca artística als conservatoris

Discussions, models i propostes

Un projecte interdepartamental

Presentació de l'Esmuc a l'EPARM

Contingut Actual

Número 9, juny 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Som Grau!

- Oriol Padrós guanya el concurs de cançó de l'Esmuc

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019